

och välbefinnande mera passande, och att hans röst skulle ta sig ojemförligt bättre ut i Guds

stora salong än i min lilla knapphändiga reskula. »Helsa släkten?» ropade jag efter honom och stängde mitt fönster. Den-

na märkvärdiga händelse inträffade precis klöckan half fem eftermiddagen.

* * *

Vädret, som förut varit regnigt, hade blifvit bättre på eftermiddagen, så att då fartyget lade ut från land, var himlens stortvätt öfverstökad och solen sken i ofördunklad glans från det rensopade himlahalvfvet.

Det är mycket noga med tiden på en angbåt, ty om man kommer endast en minut efter fartygets afgang, så är det redan försent. Jag kom, gudskelof, i rättan tid.

* * *

Mälaren krusas af en lätt vestlig vind. En Stockholmslots yttrade en gång ombord på ett fartyg: »Ja, kapten, vinden är så vestlig den kan bli, och vestligare blir han frampå dagen.»

* * *

Nu kan ni se er omkring, mitt herrskap! Der ha vi sammanbindningsbanan, för att tala om något nytt och intressant. Turkiska rikshistoriografen Isi yttrar sig om en byggnad sålunda: »Vid åskådandet af denna herrliga byggnads grundvalar häpnade arkitekternas forskande förstånd; de nedsänkte sina hufvuden på beundrans knä och beto sig i förvåningens finger.»

* * *

I detta herrliga och oförmodadt påkommande solväder manas man till sång och uppbyggelse. »Solen glimmar blank och trind» är en mycket vacker melodi, som flödat ur fader Bellmans rika sångarhjerter och lämpar sig särdeles väl till sådana här gungande Mälareförhållanden.

Sångmö i Neptuni hof,
Latom oss nu sjunga,
Medan vi på Langborgs skrof
Öfver Mälarn gunga.
Vinden, lätt uti sitt lopp,
Lyfter vimpeln högt i topp.
Söl och sjölif friska opp
Mage, bröst och lunga.

Se, hur staden kilar bort,
Snart ses sista fliken.
Allt försvinner innan kort,
Här är Skinnarviken.
Der syns, ja, det vet ni nog,
Banan, som vår kassa tog;
Jo, nu tror jag, att jag slog
Hufvudet på spiken.